

KINH ĐẠI CA DIẾP VẤN ĐẠI BẢO TÍCH CHÁNH PHÁP

QUYỂN IV

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

– Ví như có người chẵn ngựa giỏi thì dù là ngựa chững khó điều phục, nhưng người này có sức luyện tập dần dần thành hiền lành. Cũng giống như vậy, này Tôn giả Ca-diếp! Tỳ-kheo có thể giữ gìn giới cấm thì dù tâm thức lăng xăng, giọng ruổi khó điều phục, nhưng Tỳ-kheo ấy vẫn chế ngự, điều phục, lìa sân giận v.v... như như bất động. Ở đây, Ta nói kệ:

*Ví như ngựa tánh ác
Gặp người chẵn ngựa giỏi
Điều phục được tất cả
Chẳng lâu thành ngựa thuần
Như Tỳ-kheo tu hành
Khéo giữ gìn giới cấm
Điều phục tâm thức mình
Khiến trụ nơi an tịnh.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

– Ví như có người bị bệnh nghệt yết hầu đến nỗi gần chết vô cùng khổ não. Cũng vậy, này Tôn giả Ca-diếp! Người nào quá chấp ngã đối với thân mạng mình thì sau sẽ mắc khổ lớn. Ở đây, Ta nói kệ:

*Như người nghệt yết hầu
Khổ não nơi thân mạng
Ở trong một ngày đêm
Không được chút an lạc.*

*Chúng sinh chấp trước ngã
Nghĩa ấy cũng như vậy
Chấp ngã hoại thân mạng
Sau sinh các cảnh khổ.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

– Ví như có người thân bị trói, khéo tìm cách để tháo mở. Cũng giống như vậy, này Tôn giả Ca-diếp! Nếu hữu tình kia hành theo pháp thiện, chế ngự tâm khởi vượn thì sẽ được xa lìa sự trói buộc. Ở đây, Ta nói kệ:

*Như người bị trói buộc
Khéo tìm các phương tiện
Tháo mở trói buộc ấy
Khiến cho thân tự tại.
Hữu tình tương ứng thiện
Chế ngự tâm khởi vượn
Khiến lìa được trói buộc
Nghĩa ấy cũng như vậy.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

– Ví như hư không vốn tự rộng lớn, có hai vật có thể che khuất, là mây và sương mù. Cũng vậy, này Tôn giả Ca-diếp! Người xuất gia vốn tự tịch tĩnh nhưng cầu những thứ chú thuật của thế gian, lại cất chứa y bát tài vật để thọ dụng. Đây là chướng ngại Ở đây, Ta nói kệ:

*Ví như những mây mù
Ngăn che nơi hư không
Tỳ-kheo cũng như vậy
Hành theo pháp thế gian.
Tập học các chú thuật
Cất chứa những y bát
Cả hai thứ chướng này
Bồ-tát phải xa lìa.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

–Người xuất gia có hai loại trói buộc. Hai loại ấy là gì? Một là trói buộc vì lợi dưỡng. Hai là trói buộc vì tiếng tăm.

Mỗi loại ấy, người xuất gia đều nên xa lìa. Ở đây, Ta nói kệ:

*Nếu những người xuất gia
Tham đắm vào lợi dưỡng
Và ưa chuộng tiếng tăm
Hai loại trói buộc này
Chướng ngại Thánh giải thoát
Xuất gia phải xa lìa.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

–Có hai pháp diệt mất đức hạnh của người xuất gia. Hai pháp ấy là gì? Một là thân gần người tại gia. Hai là ghét ganh bậc Thánh. Ở đây, Ta nói kệ:

*Thân gần người tại gia
Ghét ganh bậc Hiền Thánh
Hai pháp trái đạo này
Diệt đức hạnh xuất gia
Người Bồ-tát xuất gia
Nên mau xa lìa chúng.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

–Này Tôn giả Ca-diếp! Có hai pháp làm cấu nhiễm người xuất gia. Hai pháp đó là gì? Một là tâm nhiều phiền não. Hai là rời bỏ bạn lành, gần gũi bạn ác. Ở đây, Ta nói kệ:

*Nếu như người xuất gia
Tâm còn nhiều phiền não
Từ bỏ bạn hiền lành
Gần gũi bạn xấu ác.
Phật dạy người như vậy
Làm bản hạnh xuất gia
Tất cả chúng Bồ-tát
Đều phải nên xa lìa.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

–Có hai pháp đối với người xuất gia như đến bờ vực thẳm. Những gì là hai? Một là khinh mạn giáo pháp vi diệu. Hai là tin ưa người phá giới. Ở đây, Ta nói kệ:

*Nếu người xuất gia kia
Khinh mạn pháp vi diệu
Tin trọng kẻ phá giới
Như leo vách núi hiểm.
Sẽ rớt trong khoảnh khắc
Hai phi luật nghi này
Tất cả các Phật tử
Phải nên xa lìa chúng.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

–Có hai pháp tạo thêm tội cho người xuất gia? Hai pháp ấy là gì? Một là dòm ngó lỗi của người khác. Hai là che giấu lỗi của chính mình. Ở đây, Ta nói kệ:

*Nếu có người xuất gia
Luôn nhìn lỗi người khác
Che giấu tội của mình
Hai tội lỗi lớn này
Tổn hại độc như lửa
Bậc trí phải xa lìa.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

–Có hai pháp làm tăng phiền não bức bách của người xuất gia. Hai pháp ấy là gì? Một là tuy thọ trì ca-sa nhưng tâm luôn nhớ nghĩ sự bất tịnh. Hai là ý thị vào giới đức của mình mà mắng nhiếc kẻ phi phạm hạnh. Ở đây, Ta nói kệ:

*Tuy đắp mặc ca-sa
Tâm hành hạnh bất tịnh
Cho thân có giới đức
Mà dùng lời nói ác
Lấn áp kẻ phi hạnh*

Hãy xa hai hạng ấy.

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

–Có hai pháp trị lành bệnh cho người xuất gia. Một là người hành Đại thừa thấy được tâm quyết định. Hai là vì các chúng sinh chẳng đoạn pháp Phật. Ở đây, Ta nói kệ:

*Nếu có người xuất gia
Hành hạnh Đại thừa kia
Được tâm luôn quyết định
Chẳng đoạn dứt pháp Phật
Hai hạng xuất gia này
Phật gọi là vô bệnh.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

–Này Tôn giả Ca-diếp! Có hai pháp làm cho người xuất gia bệnh hoạn lâu dài. Những gì là hai? Một là mắc tội trọng A-ba-đế. Hai là không thể phát lồ sám hối. Ở đây, Ta nói kệ:

*Chúng Tỳ-kheo xuất gia
Phạm A-ba-đế kia
Không thể sám hối tội
Ngu mê chẳng trọng giới
Sát-na sát-na thật
Ác này tạo bệnh lâu.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

–Ở đây có Sa-môn chỉ là danh tự Sa-môn.

Tôn giả Ca-diếp bạch:

–Thế nào là Sa-môn chỉ có danh tự Sa-môn?

–Này Tôn giả Ca-diếp! Có bốn loại Sa-môn. Những gì là bốn loại? Một là Sa-môn hành theo sắc tướng. Hai là Sa-môn ngẫm làm việc đối trá. Ba là Sa-môn mong cầu tiếng khen. Bốn là Sa-môn thật hạnh. Này Ca-diếp! Đây là bốn hạng Sa-môn.

Tôn giả Ca-diếp thưa:

–Thế nào gọi là Sa-môn hành theo sắc tướng?

–Này Ca-diếp! Hạng Sa-môn ấy tuy đã cạo bỏ râu tóc, mặc ca-

sa của Phật, thọ trì bình bát đầy đủ sắc tướng, nhưng thân chẳng thanh tịnh, miệng chẳng thanh tịnh, ý chẳng thanh tịnh, chẳng tự chế ngự sự thô tháo, xấu ác, bất thiện, tham đắm lợi dưỡng, mạng chẳng thanh tịnh, bị pháp tội phá giới. Đây gọi là Sa-môn hành theo sắc tướng.

Tôn giả Ca-diếp thưa:

–Thế nào gọi là Sa-môn ngậm làm việc dối trá?

–Đây Tôn giả Ca-diếp! Hạng Sa-môn này tuy biết hạnh nghiệp, cũng đủ oai nghi, ăn thức ăn thô dở mà dối hiện ra vẻ hoan hỷ. Đối với bốn oai nghi: đi đứng nằm ngồi luôn dối trá không thật. Lại chẳng thân cận với bốn Thánh chúng tại gia, xuất gia, trá hiện sự im lặng để dối lừa hữu tình. Tâm không thanh tịnh, cũng không điều phục, cũng chẳng dứt niệm hư vọng suy lường, chấp trước tướng ngã, nhân. Nếu gặp pháp không, liền sinh sợ hãi như leo bờ hiểm trở. Khi thấy thầy Tỳ-kheo luận bàn giải nghĩa không thì như gặp oan gia. Đây Tôn giả Ca-diếp! Đây gọi là Sa-môn ngậm làm việc dối trá.

Tôn giả Ca-diếp thưa:

–Thế nào là Sa-môn cầu danh tiếng, sự khen ngợi?

–Đây Tôn giả Ca-diếp! Hạng Sa-môn này vì mong cầu danh tiếng, sự khen ngợi nên dối hiện tu hành giữ giới, làm mê loạn người khác, tự khoe mình đa văn để người khác khen ngợi. Hoặc ở chỗ núi rừng sâu vắng, dối hiện hành thiếu dục không tham, giả hành hạnh thanh tịnh mà trong tâm chẳng hề lìa dục, không tịch tĩnh, không dứt lo lắng, không chứng đắc Bồ-đề, cũng chẳng vì Sa-môn, cũng chẳng vì Bà-la-môn, cũng chẳng Niết-bàn, mà vì mong cầu danh tiếng, sự khen ngợi. Đây Ca-diếp! Đây gọi là Sa-môn mong cầu danh tiếng, được khen ngợi.

Tôn giả Ca-diếp thưa:

–Thế nào gọi là Sa-môn thật hạnh?

–Đây Tôn giả Ca-diếp! Hạng Sa-môn này chẳng vì thân mạng mà làm việc bên ngoài, cũng chẳng luận bàn về danh tiếng, lợi dưỡng, chỉ hành trì pháp Không, Vô tướng, Vô nguyện. Khi nghe tất cả pháp rồi liền chánh niệm tư duy về Niết-bàn, Thật tế, luôn tu phạm hạnh, chẳng mong cầu quả báo thế gian, cũng chẳng luận về

sự hỷ lạc trong ba cõi, chỉ thấy tánh không, chẳng chấp nhận sự tướng, cũng chẳng bàn về ngã, nhân, chúng sinh, thọ giả và Bồ-đặc-già-la. Thấy rõ chánh pháp, lìa bỏ các hư vọng, đoạn trừ các phiền não, đối với đạo giải thoát, hiểu rõ tất cả pháp tự tánh là thanh tịnh, trong ngoài đều chẳng chấp, không tụ không tán. Đối với pháp thân của Như Lai đều thông đạt, không có kiến thủ, cũng chẳng luận bàn về sắc thân lìa dục, cũng chẳng thấy sắc tướng, cũng chẳng thấy sự tạo tác của ba nghiệp, cũng chẳng chấp chúng phạm Thánh vì pháp không sở hữu, đoạn trừ các sự phân biệt, hiện tự tánh ngừng lặng, chẳng đắm trong luân hồi, chẳng chứng Niết-bàn, không buộc không mở, không đến không đi, biết tất cả pháp là như nhiên vắng bật. Này Tôn giả Ca-diếp! Đấy gọi là Sa-môn thật hạnh, tu hạnh tương ứng, chẳng phải vì mong cầu tiếng khen. Ở đây, Ta nói kệ:

*Đã có thân khẩu ý
Ba nghiệp chẳng thanh tịnh
Tham ái chẳng điều phục
Hạnh thô ác chẳng giấu.
Đầu tròn đắp ba y
Hai tay ôm bình bát
Phật dạy Sa-môn này
Thường hành với sắc tướng.
Tuy là theo hạnh ấy
Hư dối không chân thật
Đối hiện bốn oai nghi
Tự cho đồng bậc Thánh.
Xa lìa chỗ hòa hợp
Thường ăn thức thô dở
Không có hạnh thanh tịnh
Ngâm làm việc hư dối.
Hoặc vì cầu tiếng tăm
Mong người khác khen ngợi
Đối hiện tu giới định*

Tự khoe hạnh Đâu-đà.
Chẳng điều phục nội tâm
Đối lừa hàng tín thí
Chẳng tu thiện là dục
Chẳng dứt mọi duyên dục.
Thấy thuyết pháp tướng không
Sợ như lên núi hiểm
Hoặc ở chốn vắng vẻ
Mà ý không chân thật.
Phật dạy Sa-môn này
Vì mong cầu danh tiếng
Người tu hạnh chân thật
Chẳng vì thân mạng mình.
Vọng cầu danh lợi dưỡng
Cũng không mong an lạc
Chỉ tu chánh giải thoát
Cứu độ các cõi ác.
Tuy hiểu sâu pháp không
Nhưng chẳng trụ tịch tĩnh
Cũng không phi tịch tĩnh
Chẳng trụ vào Niết-bàn.
Chẳng đắm trong sinh tử
Chẳng chấp trước Thánh nhân
Chẳng lìa bỏ phàm phu
Xưa vốn không chỗ đến.
Nay cũng không chỗ đi
Tất cả pháp vắng lặng
Phật dạy người như vậy
Là tu hạnh chân thật.

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

– Ví như nhà người nghèo không có tiền của, tự lên tiếng bảo

mọi người: “Trong nhà tôi có kho rất lớn chứa nhiều của cải”.

Này Tôn giả Ca-diếp! Ý ông thế nào? Người nghèo ấy nói đúng sự thật chẳng?

Tôn giả Ca-diếp thưa:

–Bạch Thế Tôn, không.

Đức Phật dạy:

–Cũng vậy, này Tôn giả Ca-diếp! Sa-môn và Bà-la-môn ấy tự thân không có giới đức mà thốt lên: “Thân ta đủ oai đức lớn”. Lời này chẳng thật, việc ấy khó tin. Ở đây, Ta nói kệ:

*Ví như người bần cùng
Tự nói có kho tàng
Đầy đủ bảy thứ báu
Lời ấy là chẳng đúng.
Sa-môn, Bà-la-môn
Hư vọng cũng như vậy
Ba nghiệp chẳng thanh tịnh
Tự nói đủ giới đức.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

–Ví như có người đi vào dòng nước lớn mà chẳng chú tâm, buông lung đùa cợt với nước, bất giác bị chết đuối. Cũng vậy, này Tôn giả Ca-diếp! Sa-môn và Bà-la-môn này biết nhiều, thích pháp, vào biển pháp rộng lớn nhưng không thể chế ngự tâm ý, ưa hành tham sân si, bị phiền não như tham dất dẫn sinh vào cõi ác. Ở đây, Ta nói kệ:

*Như người đùa với nước
Vào trong dòng nước lớn
Chẳng biết giữ tâm mình
Bị nước chìm mất mạng
Sa-môn, Bà-la-môn
Tham vào biển pháp lớn
Buông lung tham sân si
Chìm vào trong cõi ác.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

– Ví như người thầy thuốc giỏi lo điều chế thuốc thang đi khắp bốn phương nhằm chữa lành bệnh cho mọi người, bỗng nhiên, chính mình lại mắc bệnh, không thể cứu được. Cũng vậy, này Tôn giả Ca-diếp! Như vị Tỳ-kheo kia tu hạnh đa văn, muốn giáo hóa hữu tình, bỗng rơi vào cảnh tự khởi lên phiền não mà không thể điều phục. Ở đây, Ta nói kệ:

*Ví như thầy thuốc hay
Điều chế các thuốc thang
Mang đi khắp bốn phương
Trị bệnh cho mọi người.
Bỗng tự mắc bệnh khổ
Chẳng thể tự chữa lành
Tỳ-kheo cũng như vậy
Tu học pháp đa văn.
Muốn thực hiện giáo hóa
Bỗng tự sinh phiền não
Không thể khéo chế ngự
Uổng công vẫn chịu khổ.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

– Ví như có người, thân mắc bệnh nặng, dầu uống thuốc thượng hạng vẫn không tránh khỏi cái chết. Cũng vậy, này Tôn giả Ca-diếp! Hữu tình kia có đủ bệnh phiền não mà muốn tu hạnh đa văn cũng không tránh khỏi sự thoái lui sa đọa. Ở đây, Ta nói kệ:

*Ví như người bệnh nặng
Bệnh không thể chữa lành
Dầu được uống thuốc hay
Không tránh khỏi vô thường.
Chúng sinh cũng như vậy
Thường nhiễm bệnh phiền não
Dẫu thích tu đa văn
Không tránh khỏi sa đọa.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

– Ví như ngọc báu ma-ni rơi vào chỗ bất tịnh, ngọc đã nhiễm dơ không thể sử dụng. Cũng vậy, này Tôn giả Ca-diếp! Tỳ-kheo kia đủ hạnh đa văn nhưng rơi vào chỗ lợi dưỡng bất tịnh, nên chư Thiên dân chúng chẳng sinh kính mến. Ở đây, Ta nói kệ:

*Ví như ngọc ma-ni
Rơi vào chỗ bất tịnh
Đã nhiễm chất cấu uế
Không thể sử dụng được.
Tỳ-kheo cũng như vậy
Tuy đủ hạnh đa văn
Rơi vào chỗ bất tịnh
Giữa lợi dưỡng, tiếng khen
Dân chúng và chư Thiên
Chẳng hề sinh ái kính.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

– Ví như có người bỗng nhiên mạng chung, đã dùng mào bằng vàng và tràng hoa để trang sức nơi đầu mặt. Cũng vậy, này Tôn giả Ca-diếp! Tỳ-kheo kia phá hết giới luật mà dùng ca-sa trang sức thân ấy thì đâu có ích gì? Ở đây, Ta nói kệ:

*Ví như người mạng chung
Dùng vòng hoa tốt đẹp
Và mào báu bằng vàng
Trang sức nơi đầu mặt.
Có ích lợi gì đâu
Tỳ-kheo cũng như vậy
Dem thân phá phạm giới
Đắp mặc y ca-sa
Trang sức làm oai nghi
Trọn không có lợi ích.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

– Ví như có người tắm rửa sạch sẽ, dùng dầu thơm xoa khắp

thân thể, từ búi tóc trên đầu cho đến ngón tay, thân mặc áo trắng sạch, mang vòng hoa Chiêm-bạc là con nhà cao quý. Này Tôn giả Ca-diếp! Cũng giống vậy, nếu Tỳ-kheo kia trí tuệ đa văn, thân mặc pháp phục, đầy đủ tướng oai nghi, làm đệ tử Phật. Ở đây, Ta nói kệ:

*Ví như người thế gian
Tắm rửa thân sạch sẽ
Dầu thơm tốt xoa khắp
Đầu trang sức vòng hoa.
Thân thể mặc áo mới
Thật xứng dòng cao quý
Tỳ-kheo cũng như vậy
Đa văn, đủ Tổng trì.
Giới đức luôn thanh tịnh
Đắp mặc với pháp phục
Đầy đủ tướng oai nghi
Đây gọi chân Phật tử.*

Phật bảo Tôn giả Ca-diếp:

–Có bốn hạng Tỳ-kheo phá giới nhưng giống như hình dạng trì giới.

Tôn giả Ca-diếp bạch:

–Những gì là bốn hạng Tỳ-kheo phá giới?

–Này Tôn giả Ca-diếp! Có hạng Tỳ-kheo thọ trì đầy đủ giới biệt giải thoát, biết rõ giới cấm, đối với tội vi tế rất lo sợ, luôn y theo học xứ thuyết giới thanh tịnh. Nghiệp thân khẩu ý hoàn toàn không phạm, cuộc sống xa lìa tà mạng nhưng đầy vẫn có lỗi. Vì sao? Vì chấp nơi công năng của mình trở thành giới cấm thủ. Này Tôn giả Ca-diếp! Đây là hạng phá giới thứ nhất giống như hình dạng trì giới.

Lại nữa, này Tôn giả Ca-diếp! Có hạng Tỳ-kheo biết rõ giới cấm, thường giữ giới hạnh, ba nghiệp ngậm hoạt động, người ấy có thân kiến chấp về các căn chẳng bỏ. Này Ca-diếp! Đây là hạng phá giới thứ hai tựa như hình dạng giữ giới.

Lại nữa, này Tôn giả Ca-diếp! Có hạng Tỳ-kheo luôn hành

tâm từ, thương yêu hữu tình, đầy đủ từ thiện, nghe tất cả giáo pháp vô sinh thì tâm liền kinh sợ. Nay Ca-diếp! Đây là hạng phá giới thứ ba, tựa như giữ giới.

Lại nữa, này Tôn giả Ca-diếp! Có hạng Tỳ-kheo hành mười hai hạnh Đầu-đà, đại hạnh đầy đủ không khiếm khuyết, nhưng có ngã, tâm trụ chấp vào tướng ngã nhân. Nay Ca-diếp! Đây là hạng phá giới thứ tư, tựa như giữ giới. Nay Tôn giả Ca-diếp! Đây là bốn loại phá giới mà giống như hình dạng giữ giới.

Lại nữa, này Tôn giả Ca-diếp! Hoặc nói giới này không nhân, không ngã, không chúng sinh, không thọ mạng, không hành cũng chẳng phải là không hành, không tác cũng chẳng phải là không tác, chẳng phải phạm chẳng phải phi phạm, không danh không sắc, chẳng phải là không danh không sắc, không tướng chẳng phải là không tướng, không dứt niệm, chẳng phải là không dứt niệm, không lấy, không bỏ, chẳng phải là không lấy không bỏ, chẳng phải thọ, chẳng phải là chẳng thọ, không thức, không tâm, chẳng phải là không thức không tâm, không thế gian cũng không xuất thế gian, không chỗ trụ cũng chẳng phải là không chỗ trụ, không tự mình giữ giới, không có người khác giữ giới. Ở trong giới ấy, lìa bỏ sự hủy báng, không mê muội, không chấp trước. Nay Ca-diếp! Đây gọi là Thánh làm hiển bày chánh giới vô lậu, xa lìa tất cả trú xứ trong ba cõi.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Đã trì giới lìa cấu
 Chẳng trụ tướng ngã, nhân
 Không phạm, cũng không trì
 Không buộc cũng không mở.
 Rất Thánh thiện, mẫu nhiệm
 Xa lìa mọi nghi ngờ
 Ca-diếp! Tướng giới này
 Như Lai thuyết chân thật.
 Chỗ trì giới vô cấu
 Đối với thế gian kia*

Chẳng phải vì thân mạng
Cứu khắp các chúng sinh.
Đồng vào bờ chân như
Ca-diếp! Tướng giới này
Như Lai thuyết chân thật
Chỗ trì giới là cấu.
Ở trong nhân – ngã kia
Không nhiễm cũng không tịnh
Không tối cũng không sáng
Không được cũng không mất.
Không trụ ở bờ này
Chẳng đến nơi bờ kia
Cũng chẳng phải giữa dòng
Trói mở đều bình đẳng.
Như hư không, không trụ
Phi tướng, phi phi tướng
Ca-diếp! Tướng giới này
Như Lai thuyết chân thật.
Thọ trì giới vô cấu
Chẳng đắm vào danh sắc
Chẳng trụ vào Đẳng dẫn
Luôn đem tâm tịnh diệu.
Lìa tướng ngã-có-không
Với Biệt giải thoát kia
Xa lìa sự trì, phạm
Không giới không phi giới.
Không định cũng không tán
Theo đấy mà hành đạo
Trí quán không hai thủ
Giới này tịnh mẫu nhiệm.
An trụ Tam-ma-địa

Tam-ma-địa sinh quán
Trí tuệ tự thanh tịnh
Đây gọi giới Cụ túc.

